

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

målet løst gennem fredelige forhandlinger.

I den situation, der forelå, ville det naturlige have været, at England og Frankrig med den demokratiske indstilling, der råder i disse to lande, straks havde henvist sagen til De Forenede Nationer. Selve spørgsmålet, der foreligger, er jo ikke det, om det er rimeligt, at Suezkanalen nationaliseres — det er en løsning, som der kan siges en hel del til støtte for; det, som har givet anledning til konflikten, er ganske enkelt, at præsident Nasser uden at forhandle med den sammenslutning af stater, der efter konventionen af 1888 hidtil har haft ansvaret for kanaldriften, tilsidesætter denne konventions bestemmelser og selv fastsætter vilkårene for brug af kanalen. En sådan fremgangsmåde må i høj grad misbilliges.

Præsident Nasser har erklæret, at hovedprincippet i konventionen, den frie gennemsejling, vil blive respekteret. Det må vi naturligvis tage til efterretning. Men ved et magtbud uden forhandling at gennemføre en fuldstændig ændring i en bestående aftale, som en række lande er parthavere i, er en fremgangsmåde, som der med rette kan rejses indvendinger imod, og det er forståeligt, at de lande, der berøres af dette brud på bestående aftaler, føler sig dårligt behandlet.

Suezspørgsmålet må af mange grunde påkalde vor interesse. Dels kan man ikke se bort fra, at konflikten, således som den opstod og med de forholdsregler, der militært blev truffet, virkelig måtte siges at indebære en fare for freden — militære operationer, én gang sat i gang i dette farefulde område af verden, kunne jo få konsekvenser, som ingen kan overse rækkevidden af — dels er forvaltningen af kanaldriften et anliggende, der har stor økonomisk interesse ikke mindst for Skandinavien og Vesteuropa.

Det var uheldigt, at England og Frankrig ved konflikten udbrod stillede sagen så stærkt på spidsen. Våbenraslen på dette tidspunkt var uklogt og har ikke lettet den fredelige løsning, som alle ønsker. Når hele spørgsmålet om kanalzonens forhold forhåbentlig inden altfor lang tid har fundet sin løsning ved fredelig forhandling, vil de to store demokratiske stater England og

Frankrig sikkert kunne erkende, at de bestræbelser, der er blevet udfoldet ikke mindst fra de skandinaviske landes side, for at tilvejebringe et forhandlingsgrundlag, så en fredelig udgang af konflikten kunne opnås, var så afgjort i Englands og Frankrigs interesse. En konflikt i verden, hvor de arabiske stater stod som en samlet front imod vestdemokratierne, kunne få ulykkelige følger for fremtiden.

Ingen kan jo lukke øjnene for, at en uklog kolonipolitik gennem tiderne i de arabiske folk har skabt grundlag for en modvilje og mistænksomhed overfor de vesteuropæiske lande, som under visse, måske tilfældige omstændigheder kan føre til en magtpolitisk opdeling i verden af yderst farlig karakter. Indenfor Vestens demokratier må det dog efterhånden stå alle klart, at kolonipolitik under den gammelkendte form er forbi, og at de rester, der endnu er tilbage, må afvikles. I vor tid er det for alle parter, ja, for hele verden, et spørgsmål om samarbejde mellem alle nationer, mellem alle folk ikke blot teoretisk, men også i den praktiske politik. Og ingen, allermindst de gamle kolonistater, er tjent med at kalde på følelser i de asiatiske folk, der rejser disse store folkegrupper imod Vestens demokratier.

Under de forhandlinger, der er ført, har det glædet mig at se den holdning, som den danske regering sammen med regeringerne i de to andre skandinaviske lande har indtaget med hensyn til at søge konflikten henvist til De Forenede Nationer. Det må for os i Danmark og iøvrigt for alle demokratiske stater være magtpåliggende i enhver situation, hvor der opstår konflikter af mellemfolkelig karakter, at benytte det vigtige instrument for fredelig bilæggelse af stridigheder, som De Forenede Nationer er. De Forenede Nationer er stedet, hvor alle mellemfolkelige stridsspørgsmål naturligt og selvfølgelig må afgøres, og jo mere denne fredens organisation anvendes under opståede konflikter, jo bedre muligheder får De Forenede Nationer for at kunne løse sin store opgave: at hindre krigen og sikre freden i verden.

Når Suezkonflikten og dermed spørgsmålet om fri gennemsejling gennem kanalen nu kommer til drøftelse indenfor De Forenede Nationer, går jeg ud fra, at også spørgsmålet